

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ROBIN HOBB
**CORABIA
MAGIEI**

Traducere din limba engleză

Ana-Veronica Mircea

ARMADA

PROLOG

ÎNCÂLCITURA

Cu o zvârcolire sălbatică, Maulkin se săltă brusc din adâncitura sa, împâclind locul cu sfărâmături. Zdrențe din pielea lui lepădată plutiră alături de fire de nisip și stropi de mâl, ca rămășițele de vis legănate în jurul celor abia treziți. Își mișcă alene, pe o buclă, lungul trup șerpuitor, frecându-se de el însuși ca să scape de ultimele fărâme de piele năpârlită. Când mâlul de pe fund reîncepu să se reazeze, se uită la ceilalți mai bine de douăzeci de șerpi tolăniți în sedimentele de care se frecau cu încântare. Își scutură coama de pe capul imens și-și întinse mușchii uriași, pe toată lungimea sa.

- E timpul! trâmbiță cu vocea sa guturală. A sosit timpul!

De pe fundul mării, toți ceilalți își ridicară privirile spre el, fără să clipească din imenșii lor ochi verzi, și aurii, și arâmii.

- De ce? întrebă Shreever, vorbind în numele tuturor. Aici apa e caldă și ne hrănim cu ușurință. În o sută de ani, iarna n-a venit niciodată. De ce trebuie să plecăm acum?

Maulkin se buclă din nou, cu mișcări lenevoase. Nou dezgoliții săi solzi luceau cu putere în albastra lumină filtrată a soarelui. Frecându-se, își lustruise falșii ochi aurii ce i se întindeau pe tot trupul, dând solemn de veste că e unul dintre cei cu vedere străveche. Maulkin putea să-și amintească lucruri, lucruri dinaintea timpului său. Nu le vedea clar și nu întotdeauna logic. Ca mulți alții dintre cei prinși între timpuri, având cunoștințe din ambele vieți, era adesea incoerent și îi venea greu să se

concentreze. Își scutură coama până ce propria otravă paralizantă i se răspândește în jurul feței, ca un nor. Și-o înghiți lacom, apoi o împrăștie prin branhiile, jurând astfel că spune adevărul.

– Pentru că acum e timpul! repetă, stăruitor.

Se îndepărta de ei brusc și cu iuțea, avântându-se spre suprafață și înălțându-se mai drept și mai repede decât bulele de aer. Deasupra celorlalți, departe, sparse plafonul și sări scurt în marele Gol înainte de a se afunda iarăși. Înotă în jurul celorlalți în cerc, frenetic, cu o grabă care nu lăsa loc de cuvinte.

– Câteva dintre celelalte încălcături au plecat deja, spuse Shreever, gânditoare. Nu toate, și nici cele mai multe. Dar destule ca să băgăm de seamă că lipsesc când ne înălțăm să cântăm în Gol. Poate e timpul.

Sessurea se adânci mai mult în mâl.

– Și poate că nu-i, spuse, leneș. Cred că ar trebui să așteptăm până pleacă încălcătura lui Aubren. Aubren e... mai lucid decât Maulkin.

Lângă el, Shreever se sălta brusc din mâl. Strălucirea stacojiei a pieii sale noi era uimitoare. De ea încă mai atârnavă zdrențele maronii. Înghăță o bună parte din ele și le înghiți înainte de a răspunde.

– Poate-ar trebui să te alături încălcăturii lui Aubren, dacă pui la îndoială spusese lui Maulkin. Eu una îl voi urma spre nord. Mai bine să pleci prea curând decât prea târziu. Mai bine să pleci poate prea devreme decât să o faci odată cu zeci de alte încălcături și să fie nevoie de luptă pentru hrană.

Se mișcă, mlădioasă, prin bucla propriului trup, scăpând de ultimele resturi de piele veche. Își scutură coama, apoi își azvârli capul pe spate. Trâmbițate strident, cuvintele ei învolburară apa.

– Vin, Maulkin! Te urmez!

Se alătură conducătorului ei, în împletitorul dans în cerc pe deasupra capetelor celorlalți.

Unul câte unul, ceilalți șerpi uriași își săltară trupurile lungi, eliberându-le de mâlul lipit de ele și de pielea năpârlită. Cu toții, chiar și Sessurea, se înălțară din adâncuri ca să se rotească în apa caldă, chiar sub plafonul Plinului, intrând în dansul încălcăturii. Aveau să pornească spre nord, să se întoarcă în apele din care veniseră în îndepărtatul timp de care atât de puțini își mai aduceau aminte.

DESPRE PREOȚI ȘI PIRAȚI

Kennit mergea de-a lungul țărmului fără să se sinchisească de spuma sărată care lingeja plaja înconjurând cizmele lui și ștergându-i urmele. Ochii nu i se dezlipeau de marcajul celei mai mari înălțimi atinse de apă, o dâră neuniformă de alge, scoici și frânturi de lemn plutit. Tocmai începea refluxul, valurile își întindeau către uscat brațe imploratoare, din ce în ce mai scurte. Pe măsură ce se retrăgeau de pe pământul negru, aveau să dezgolească măsele de ardezie tocite și încâlceli de kelp altminteri ascunse sub valuri.

În partea opusă a Insulei Celorlalți, corabia lui cu două catarge era ancorată în Golful Amăgirii. O adusese pe *Marietta* acolo grație vânturilor dimineții, care alungaseră de pe cer ultimele rămășițe ale furtunii. Atunci fluxul era încă în creștere și colții de stâncă ai vestitului golf se retrăgeau cu ciudă sub dantela de spumă verzuie. Barca de la bord trecuse hârșâind peste și printre stâncile încrustate cu scoici ca să-i ducă pe el și pe Gankis la țărm, pe nisipul negru al unei plaje ca o seceră minusculă, care dispărea complet când furtunile înălțau valuri mai sus decât urca fluxul de obicei. Deasupra ei se contura, amenințătoare, faleza de gresie, iar conifere atât de întunecate la culoare încât păreau aproape negre se înclinau periculos, sfidând vânturile ce dominau locul. Chiar și pentru Kennit, cu nervii lui de fier, era ca și cum ar fi pășit în gura pe jumătate deschisă a unei creaturi.

Îl lăseseră pe Opal, musul¹, cu barca, s-o apere de nefastele întâmplări bizare prin care treceau vasele nepăzite în Golful Amăgirii. Kennit îi poruncise lui Gankis să-l însoțească, spre marea neliniște a băiatului lăsat singur. Când se uitase ultima oară în urmă, Kennit îl văzuse cocoțat în barca proptită pe nisip. De-acolo, ba arunca priviri temătoare peste umăr, la vârfurile împădurite ale stâncilor, ba se uita îndelung și cu nervozitate către larg, unde *Marietta* se încorda, trăgând de ancore, dornică să se alătore curentului iute care mătura gura golfului.

Riscurile vizitării insulei erau legendare. Nu era vorba nici de ostilitatea „celui mai bun“ loc de ancorare, nici de straniile accidente care, știut lucru, li se întâmplau corăbiilor și oamenilor. Insula, în întregul ei, era învăluită de neobișnuita magie a Celorlați. Kennit o simțise trăgând de el în vreme ce mergea, împreună cu Gankis, pe cărarea care unea Golful Amăgirii cu Plaja Comorilor. Pentru o potecă rar folosită, pietrișul ei negru era ciudat de lipsit de frunze căzute și de viață vegetală nepoftită. În jurul lor, ploaia adusă de furtună în noaptea de mai înainte picura pentru a doua oară acum din copaci pe crengile de ferigă deja împovărate de stropi cristalini. Aerul era răcoros și viu. Flori strălucitor colorate, întotdeauna crescute la cel puțin un stat de om distanță de potecă, sfidau întunecimea pădurii. Parfumurile lor pluteau, îmbietoare, în aerul dimineții, parcă făcându-le oamenilor semn să uite de ce veniseră și să cerceteze lumea lor. Ciupercile portocalii care acopereau, în trepte, trunchiurile multor copaci, aveau, la prima vedere, ceva nesănătos. Șocanta strălucire a culorii lor îi vorbea lui Kennit de creaturi parazite înfometate. O pânză de păianjen, atârând aidoma ferigilor împodobite cu picături fine de apă strălucitoare, se întindea de-a curmezișul potecii, silindu-i să se aplece ca să treacă pe sub ea. Păianjenul din marginea țesăturii, de un portocaliu identic cu al ciupercilor, era aproape cât pumnul unui copil. O broască verde de copac se încurcase în plasă și se zbătea între firele ei lipicioase, dar păianjenul nu părea interesat. Gankis scoase un scurt sunet de spaimă când trecu pe dedesubt ghemuindu-se.

Poteca ducea drept către mijlocul tărâmului Celorlați. Acolo era locul unde un om putea să traverseze hotarele vagi ale tărâmului lor,

¹ Tânăr care învață marinăria pe o navă (n. red.).

dacă îndrăzne să părăsească poteca foarte clar marcată, creată pentru oameni, și să intre în pădure, să-i caute. Poveștile spuneau că, în vremurile de demult, eroii veneau acolo nu ca să urmeze poteca, ci pentru a o părăsi cu bună știință ca să-i sfideze pe Ceilalți în propriile grotte și să caute înțelepciunea zeiței lor întemnițate în peșteră sau să ceară daruri de soiul mantiilor invizibilității sau al săbiilor conturate de flăcări, care pot să treacă prin orice scut. Barzi care cutezaseră să bată acea cale se întorseseră acasă cu voci a căror forță putea să spargă timpane, sau cu o măiestrie în stare să topească inima oricui îi asculta. Toată lumea știa străvechea poveste a lui Kaven Ravenlock, care rămăsese în vizită la Ceilalți o jumătate de veac și se întorsese arătând de parcă pentru el n-ar fi trecut decât o zi, dar cu părul auriu, cu ochii roșii precum tăciunii încinși și cu cântece care vorbeau despre viitor în rime complicate. Kennit pufni ușor, doar pentru sine. Toată suflarea auzise astfel de povești de demult, dar, dacă în timpul vieții lui se aventurase cineva să părăsească poteca, nu istorisise nimic nimănui. Poate că nu se mai întorsese ca să se fălească. Piratul își scoase asta din minte. El nu venise pe insulă ca să părăsească poteca, ci ca s-o urmeze până la capăt. Și toată lumea știa la fel de bine ce aștepta acolo.

Mersese pe pietrișul potecii strecurate printre dealurile împădurite din interiorul insulei până ce, după o coborâre șerpuitoare, ajunse pe un platou cu iarbă aspră, care încadra curbura largă a unei plaje. Era țărnul opus al micii insule. Legendele spuneau că toate corăbiile care ancoraseră vreodată acolo nu mai poposiseră apoi decât în infern. Kennit nu găsisese în nicio cronică vreun însemnare despre vreun vas care să fi cutezat să nesocotească zvonul. Dacă o făcuse cumva, propria sa cutezanță îl însoțise în lumea de dincolo.

Cerul era de un albastru viu, cu norii alungați de furtuna din noaptea dinainte. Curba prelungă a stâncilor și a nisipului nu era întreruptă decât de un șuvoi de apă dulce care-și croia drum prin iarba înaltă de pe marginea plajei. Șuvoiul șerpuia pe nisip, pentru a fi înghițit de mare. În depărtare, stânci negre de ardezie, mai înalte, înconjurau capătul opus al țărnelui în formă de seceră. Un turn din aceeași rocă ieșea liber în afară, ca un colț încovoiat, legat de roca mamă doar de o fâșie îngustă de nisip. Prin golul acela se zăreau un crâmpei din albastrul cerului și unul din neastâmpărul mării.

- Azi-noapte am avut vânt și valuri, nu glumă, domnule. Unii spun că pe Plaja Comorilor e cel mai bine să mergi pe dunele ierboase de acolo... spun că, în timpul unei furtuni puternice, valurile aruncă lucruri, lucruri fragile, care te-ai aștepta să se zdrobească de stânci, dar ajung acolo, pe rogoz, aduse cu toată delicatețea.

Gankis vorbea găfâind, în timp ce alerga în spatele lui Kennit. Trebuia să-ntindă pasul ca să se poată ține după piratul înalt.

- Un unchi de-al meu - ca să-i zic așa, de fapt e însurat cu mătușă-mea, cu sora mamei - zice că a cunoscut un bărbat care-a găsit acolo o cutioară de lemn, de un negru strălucitor și pictată toată cu flori. Înăuntru era statueta mică, din sticlă, a unei femei cu aripi de fluture. Dar sticla nu era transparentă, nu. Culorile aripilor erau un vârtej în sticlă.

Gankis își întrerupse povestea și își înclină ușor capul, aruncându-i căpitanului său o privire prudentă.

- Vrei să știi ce-au zis Ceilalți că-nseamnă? întrebă, cu precauție.

Kennit se opri să dea cu vârful cizmei într-o cută a nisipului ud. Îl răsplăti o licărire aurie. Aplecându-se cu nepăsare, își strecură degetul pe sub un lănișor fin, de aur. Când trase în sus, din mormântul de nisip țâșni un medalion. Bărbatul îl șterse de partea din față a pantalonilor săi de stofă fină, apoi îi deschise cu abilitate mica închi-zătoare. Cele două jumătăți ale obiectului de aur se despărțiră brusc. Apa sărată pătrunsese înăuntru, pe margini, dar femeia tânără din portret îi zâmbea totuși cu ochi veseli și cu un reproș temător. Kennit se mulțumi să mormăie către descoperirea sa și să și-o pună în buzunarul jiletcii de brocart.

- Căp'tane, știi că n-or să te lase să-l păstrezi. Nimeni nu păstrează nimic din tot ce găsește pe Plaja Comorilor, sublinie Gankis, cu delicatețe.

- N-or să mă lase? întrebă Kennit.

Își puse în voce o umbră de amuzament, făcându-l pe însoțitorul său să se întrebe dacă e batjocură sau amenințare. Gankis își mută pe furiș greutatea de pe un picior pe altul, îndepărtându-și fața atât cât era nevoie ca s-o pună la adăpost de pumnul căpitanului.

- Așa se zice, domnule, răspunse, șovăind. Că nimeni nu ia acasă nimic din ce găsește pe Plaja Comorilor. Știu sigur că prietenul

unchiului meu n-a luat. După ce s-a uitat la ceea ce găsisse și i-a ghicit în asta norocul, Celălalt l-a condus pe plajă către o stâncă. Probabil către aia. Gankis întinse brațul spre rocile de ardezie din depărtare. Și pe fața stâncii erau mii și mii de găuri mici, niște mici cum-le-zice...

- Firide, completă Kennit, cu voce aproape visătoare. Eu le zic firide, Gankis. Așa le-ai zice și tu, dacă ai fi în stare să vorbești limba mamei tale.

- Da, domnule. Firide. Și în fiecare era câte o comoară, în afar' de alea care erau goale. Și Celălalt l-a lăsat să meargă de-a lungul falezei și să se uite la toate comorile, și erau acolo lucruri pe care nu și le imaginase niciodată. Ceșcuțe de ceai din porțelan de forma unor boboci de trandafir superbi, și pocale de aur cu nestemate pe margini, și jucării mici, de lemn, vopsite în culori vii și, oh, o sută de lucruri pe care nici nu ți le poți închipui, fiecare în câte o firidă, domnule. Și pe urmă a găsit una de forma și mărimea potrivite și a așezat-o acolo pe femeia fluture. Și i-a spus unchiului meu că niciodată n-a simțit că face ceva atât de potrivit ca atunci când a pus comoara aia mică în cotlonul ăla. A lăsat-o aici, a plecat de pe insulă și s-a întors acasă.

Kennit își drese glasul. Și dezaprobarea și disprețul din acel singur sunet n-ar fi încăput într-un șuvoi de insulte. Gankis își feri privirea, apoi se uită în jos.

- El a spus-o, domnule, n-o spun eu. Se trase de betelia pantalonilor ponosiți și adăugă, aproape împotriva voinței sale: Omul ăla trăiește oarecum într-o lume a visului. Dă templului lui Sa a șaptea parte din tot ce câștigă, plus pe cei doi copii mai mari ai lui. Un astfel de om nu gândește la fel ca noi, domnule.

- Tu nu gândești deloc, Gankis, încheie Kennit, în locul lui.

Își ridică ochii spălăciți către linia îndepărtată a țărmului, îngustându-și-i ușor când îl orbiră razele soarelui reflectate de valurile în mișcare.

- Urcă spre stâncile tale pline de rogoz, Gankis, mergi de-a lungul lor. Adu-mi orice o să găsești acolo.

- Da, domnule.

Piratul mai bătrân se îndepărtă târșâindu-și picioarele. Peste umăr, îi aruncă tânărului său căpitan o privire îndurerată. Pe urmă se cățăără abil pe pragul abrupt al platoului năpădit de ierburi dese de

dincolo de plajă. Și începu să meargă paralel cu Kennit, cu ochii la marginea denivelării. Zări ceva aproape imediat. Alergă într-acolo și ridică un obiect care scânteie în soarele dimineții. Îl săltă în lumină și îl privi îndelung, cu venerația citindu-i-se pe fața zbârcită.

- Domnule, domnule, ar trebui să vezi ce-am găsit!

- S-ar putea să-mi stea în puteri, dacă-mi aduci încoace obiectul, cum ai primit poruncă, răspunse Kennit, iritat.

Gankis se îndreptă spre el, ca un câine chemat de stăpân. Cu un licăr tineresc în ochii căprui, strânse comoara cu ambele mâini când sări cu sprinteneală pe plajă, de la înălțimea unui stat de om. Începu să alege, spulberând nisipul cu încălțările lui cu talpa joasă. Kennit se încruntă ușor în timp ce-l privea apropiindu-se. Deși bătrânul corăbier era înclinat să se gudure pe lângă el, nu era mai înclinat decât alții de soiul lui să-și împartă prada. Kennit nu se așteptase să-i aducă de bunăvoie tot ce găsea pe malul ierbos; de fapt, se gândise că o să fie nevoit să-i ia cu sila comorile la sfârșitul plimbării. Graba cu care venea Gankis, radios ca un țărănoi alergând către iubita lui lăptăreasă cu un buchet de flori, era de-a dreptul neliniștitoare.

Kennit își ascunse totuși obișnuitul zâmbet sardonice, nelăsându-și fața să-i trădeze gândurile. Poziția sa îndelung exersată avea grația leneșă a unei pisici la pândă. Nu era vorba doar de înălțimea lui, care-i îngăduia să-l privească de sus pe năier. Expresia amuzată a feței le dădea de înțeles oamenilor săi că nu sunt în stare să-l surprindă. Voia să convingă întregul echipaj că poate să prevadă nu doar mișcările oricui, ci și gândurile. Era mult mai puțin probabil să se răzvrătească niște corăbieri care credeau asta despre căpitanul lor; și, chiar dacă îi bătea gândul să se răscoale, niciunul nu-și dorea să fie primul care trece la fapte.

Așa că-și păstră poziția cât alergă Gankis pe nisip către el. Mai mult decât atât, nu întinse mâna să înhațe comoara, ci îl lăsă să i-o ofere în vreme ce el, Kennit, îl privea de sus, amuzat.

Începând din clipa când o văzu, avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu i-o smulgă. Nu mai văzuse niciodată un flecușeț lucrat cu atâta măiestrie. Un glob de sticlă, o sferă absolut perfectă. Suprafața era fără cusur, nu exista nici măcar o singură zgârietură. Sticla însăși avea o tentă ușor albăstruie, dar asta nu ascundea minunea din interior.

Trei figurine minuscule, în haine pestrițe și cu fețele vopsite, stăteau pe o mică scenă, fiind cumva legate între ele, astfel încât, ori de câte ori i se schimba poziția în mâna lui Gankis, păreau să prindă viață. Una făcea piruete pe vârful picioarelor, pe când alta se rotea în jurul unei bare. A treia dădea din cap în aceeași cadență cu primele două, de parcă toate trei s-ar fi mișcat în ritmul unei melodii vesele care le răsuna în urechi, captivă în glob, alături de ele.

Kennit îl lăasă pe Gankis să-i arate asta de două ori, apoi întinse cu grație o mână cu degete lungi, și năierul îi așeză comoara în palmă. Kennit își stăpâni cu fermitate zâmbetul uluit când săltă pentru prima oară globul în lumina soarelui și cei trei saltimbanci dinăuntru dansară pentru el. Sfera nu-i umplea toată palma.

– Jucăria unui copil, presupuse, cu trufie.

– Doar dacă puștiul e cel mai bogat prinț din lume, cuteză Gankis să comenteze. E prea fragil ca să i-l dai unui copil să se joace, domnule. Ar fi de-ajuns să-l scape din mână o singură dată...

– Totuși pare să fi supraviețuit loviturilor unei furtuni și azvârlirii pe plajă, sublinie Kennit, cu o bunăvoință bine cântărită.

– E adevărat, domnule, e adevărat, dar asta este Plaja Comorilor. Din câte am auzit spunându-se, aproape tot ce aruncă marea aici rămâne întreg. Ține de magia locului.

– Magie, făcu Kennit îngăduindu-și un zâmbet ceva mai larg când își puse globul în buzunarul încăpător al jilecii de culoare indigo. Vasăzică, tu crezi că magia aduce pe țărmlul ăsta astfel de fleacuri, nu-i așa?

– Ce altceva, căp'tane? Firesc ar fi fost să se facă țândări, sau măcar să-l fi zgâriat nisipul. Arată de parcă tocmai ar fi ieșit din atelierul unui bijutier.

Kennit clătină din cap cu tristețe.

– Magie? Nu, Gankis, nu mai multă decât în curentul care te trage în larg în apele puțin adânci din Orte, sau decât în Curentul Mirodeniilor, care ajută corăbiile să înainteze mai repede când se duc spre insule și își bate joc de ele pe drumul de întoarcere. Nu e decât un efect al vânturilor, al curenților și al fluxului. Nimic mai mult. Același efect care garantează că orice corabie care încearcă să ancoreze pe partea asta a insulei o să eșueze și-o să fie sfârâmată înainte de următorul flux.

- Da, domnule, încuviință Gankis, îndatoritor, dar fără convingere. Ochii lui trădători alunecară spre buzunarul în care pusese căpitanul globul de sticlă. Zâmbetul lui Kennit se lăți ușor, prea puțin ca să atragă atenția.

- Ei? Nu tândăli aici. Întoarce-te sus și vezi ce mai găsești.

- Da, domnule, cedă bărbatul mai vârstnic și, cu o ultimă privire împovărată de păreri de rău către buzunarul căpitanului, se răsuci pe călcâie și se grăbi să urce pe povârniș.

Kennit își strecură mâna în buzunar și mângâie sticla netedă și rece. Își reîncepu plimbarea pe plajă. În văzduh, pescărușii îi urmau exemplul, planând lin în vânt pe când căutau din priviri delicate pe apa în retragere. Kennit nu se grăbea, dar ținea minte că, de cealaltă parte a insulei, corabia lui aștepta în ape înșelătoare. Voia să meargă de-a lungul întregii plaje, așa cum cerea tradiția, dar n-avea nicidecum de gând să mai zăbovească după ce auzea prezicerea unui Celălalt. Așa cum nici prin gând nu-i trecea să lase acolo comoara pe care avea s-o găsească. Un zâmbet sincer îi săltă colțurile gurii.

Mergând agale, își scoase mâna din buzunar și își atinse absent încheietura celeilalte mâini. Manșeta de dantelă a cămășii sale de mătase albă ascundea o curelușă dublă, de piele fină, neagră, menită să-i lege strâns de încheietură o mică amuletă de lemn. Înfațișa o față sculptată, cu fruntea și cu falca de jos străpunse ca să-i fie bine prinsă de mână, exact peste locul unde i se simțea pulsul. Cândva fusese vopsită în negru, însă vopseaua se ștersese în cea mai mare parte. Trăsăturile puteau fi încă distinse: un mic chip batjocoritor, cioplit cu migală. Semăna leit cu al lui. Îl costase o avere. Chiar dacă avea destul curaj să fure o bucată de lemn-vrăjitor, nu oricine care putea să-l sculpteze era și dispus s-o facă.

Kennit și-l amintea perfect pe meșteșugarul care făurise fața aia mică. Stătuse în atelierul lui ore îndelungate, scăldat în lumina rece a dimineții, în vreme ce artistul cioplea cu migală lemnul tare ca fierul, dându-i trăsăturile lui. Nu-și vorbiseră. Artistul nu putea. Piratul nu voia. Cioplitorul avea nevoie de o liniște deplină ca să se concentreze, fiindcă nu lucra doar lemnul, avea de făcut și vraja care-i dădea talismanului puterea de a-l apăra de alte vrăji pe purtătorul său. Oricum, Kennit n-avea ce să-i spună. Îi plătise, cu luni înainte, un avans exorbitant și așteptase până ce un mesager îl vestise că artistul făcuse rost

CUPRINS

CARTEA ÎNTÂI	5
Mulțumiri.....	9
Prolog Încâlcitura.....	11
ÎN TOIUL VERII	13
1 Despre preoți și piraiți.....	15
2 Corăbiile vii.....	47
3 Ephron Vestrit.....	75
4 Divvytown.....	99
5 Bingtown.....	124
6 Însuflețirea <i>Vivaciei</i>	148
7 Loialități.....	167
8 Vorbe în noapte.....	186
9 Întorsături ale sortii.....	207
10 Confruntări.....	225
11 Urmări și cugetări.....	249
12 Despre epave abandonate și corăbii cu sclavi.....	269
13 Schimbări.....	290
14 Probleme de familie.....	313
15 Negocieri.....	343
TOAMNA.....	375
16 Roluri noi.....	377
17 Târfa lui Kennit	435
18 Malta.....	456
19 Mărturii.....	477

IARNA.....	503
20 Răpitori.....	505
21 Oaspeți.....	532
22 Planuri și pericole.....	554
23 Negustorii de sclavi din Jamaillia.....	577
24 Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice.....	605
25 Candletown.....	625
26 Daruri.....	648
27 Prizonieri.....	674
28 Necazuri.....	694
29 Vise și realitate.....	717
30 Sfidare și aliere.....	738
31 Corăbii și șerpi.....	757
32 Furtuna.....	783
33 Ziua răfuielii.....	801
34 Restabiliri.....	818
35 Pirați și prizonieri.....	830
36 Cea Care Își Amintește.....	852